

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΑΝΝΙΝΟΥ

Παρουσίαθεσία τὸ πρῶτον ἐν τῷ Νέῳ Θεάτρῳ Ἀθηνῶν τὴν 28 Ἀπριλίου 1891

ΠΡΟΣΩΠΑ

Εὐανθία Γλυκάθη, χήρα.
 Μαριγώ, ὑπηρέτρια
 Ἀνδρέας Θεαγένης, δικηγόρος
 Συμεὼν Κουρούνης, πρῶτην δημοδιδάσκαλος

ΗΘΟΠΟΙΟΙ

Μελπομένη Κωνσταντινοπούλου
 Ἐλπιώκη Ρούσσου
 Εὐτύχιος Βορσάρας
 Εὐάγγελος Πατόπουλος

ΠΡΑΞΙΣ ΜΟΝΗ

(Προβάλαμος κομψῶς ἠτρεπισμένος. Θύραι ἐκατέρωθεν καὶ εἰς τὸ βάθος. Παρὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ προσκηνίου τράπεζα μὲ τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαιούτα. Κωδωνίσκος ἐπὶ τῆς τραπέζης.)

ΣΚΗΝΗ Α'

Εὐανθία (ἔτοιμαζομένη νὰ ἐξέλθῃ καὶ φοροῦσα τὰ χειρόκτιά της). — Μαριγώ (τακτοποιοῦσα τὸ δωμάτιον.)

ΕΥΑΝΘΙΑ (φραίνεται ὀργισμένη καὶ περιφέρεται μὲ πολλὴν ἀνησυχίαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, λαλοῦσα κατ' ἰδίαν.)

Ἔννοια σου καὶ θὰ μοῦ τὴν πληρώσῃς, κύρ Ἀνδρέα!... Ἀκοῦς ἐκεῖ ὁ θεοπάλαβος, ἀλήθειαι κι' ἀπ' ἀλήθειαι, νὰ μὲ κάμη γελοῖαν χθὲς τὸ βράδυ!... Πῶ, πῶ!... τί ζηλιάρης εἶνε!... νὰ σοῦ πῶ τέτοιον ἄνδρα δὲν τὸν θέλω! δὲν θὰ περάσω διόλου καλὰ μαζί του!

ΜΑΡΙΓΩ (κατ' ἰδίαν)

Στὰ μπουρίνια της εἶνε σήμερα ἡ κυρά, ἀπὸ τὰ χθὲς τὸ βράδυ ἔχει τὰ νεῦρά της.

ΕΥΑΝΘΙΑ (κατ' ἰδίαν)

Ἐθύμως, λέγει, ἐπειδὴ ἐχόρευσα μὲ τὸν Περικλῆ, τὸν λοχαγόν, καὶ ἐκουφομιλοῦσα μὲ αὐτόν... καὶ τί τοῦ ἔλεγα; διὰ τοὺς ἀρραβωνιάς του μὲ τὴν ἐξαδέλφην μου τὴν Χαροίκλειαν, ποῦ πρόκειται νὰ γείνουν αὐταῖς ταῖς ἡμέραις... Ἀλλὰ ἐπὶ τέλος ἔστῃ ὅτι μοῦ ἔκανε καὶ τὴν κόρτε ἵπου δὲν εἶνε ἀλήθεια... τί δικαίωμα εἶχε ἡ εὐγενεία του νὰ θυμώσῃ; γιατί κι' αὐτὸς νὰ κἀνῃ τὴν κόρτε τῆς κυρίας Μαυρικίου;

ΜΑΡΙΓΩ (κατ' ἰδίαν)

Μωρέ, δυνατὸς κυγάς θὰ ἔγεινε χθὲς εἰς τὸν χορόν!

ΕΥΑΝΘΙΑ (κατ' ἰδίαν)

Μπᾶ...μπᾶ!... ἐπῆγε νὰ μοῦ ἔλθῃ κακὸ!... Καλὰ ποῦ ἔτυχε καὶ ὁ καϋμένος ὁ θεϊός μου, ὁ ταγματάρχης, καὶ μὲ συνώδευσε καὶ μὲ καθησύχασε κομματάκι!... Μὰ ἔννοια σου, κύρ Ἀνδρέα!... νὰ ἰδῆς!... (πρὸς τὴν Μαριγώ) Μαριγώ, ν' ἀρχί-

της νὰ ξεσκονίζῃς τὰ φορέματά μου καὶ νὰ τὰ βάλῃς εἰς τὰ μπαούλα... νὰ μηνύσῃς καὶ τῆς πλύστρας νὰ μᾶς φέρῃ γρήγορα τὰ ρούχα.

ΜΑΡΙΓΩ (κατ' ἰδίαν)

Ἄμ' ἀκοῦς τὰ ρούχα εἰς τὰ μπαούλα, σίγουρα ἔχει γένει καυγάς δυνατὸς!...

ΕΥΑΝΘΙΑ

Λοιπόν, ὅπως σοῦ εἶπα... (ἔτοιμαζομένη νὰ ἐξέλθῃ).

ΜΑΡΙΓΩ

Θ' ἀργήσετε πολὺ, κυρία;

ΕΥΑΝΘΙΑ

Δὲν εἰξεύρω... ἢ μπορεῖ καὶ ν' ἀργήσω. (προχωρεῖ πρὸς τὴν θύραν καὶ πάλιν ἐπιστρέφει) Ἄ!... εἰάν ἔλθῃ κανεὶς διὰ ὑπηρετίης, ὅπως ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὴν ἐφημερίδα, εἰπέ του νὰ περάσῃ τὸ ἀπόγευμα... ἢ, ἐν θέλῃ, ἕς μὲ περιμένῃ... (ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Β'

Μαριγώ (μόνη).

Τί τραβοῦν κι' αὐτὰ τὰ ρούχα!... Κάθε ποῦ μαλλώσῃ μὲ τὸν Ἀνδρέαν, ἀμέσως νὰ ξεσκονισθοῦν τὰ ρούχα καὶ νὰ βαλθοῦν εἰς τὰ μπαούλα! Τὴν ἄλλη ἡμέρα γίνονται πάλι τὰ πράγματα μέλι καὶ γάλα... Ἐξῶ τὰ ρούχα ἀπὸ τὰ μπαούλα... Θὰ τὰ ἔβαλα καὶ τὰ ἔβγαλα καμμιὰ τριανταριά φοραὶς ὅσο μὲ τὰ τώρα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως μοῦ φαίνεται πολὺ θυμωμένη!... Τί πατιρντί νὰ ἔχη γένει!... Καὶ νὰ ἰδῆς!... τώρα τὸ ἐνθυμήθηκα, ἔχθες τὸ βράδυ ποῦ ἐγύρισεν ἀπὸ τὸν χορόν δὲν τὴν ἐσυντρόφειεν ὁ κύριος Ἀνδρέας κατὰ τὰ συνειθισμένα, ἀλλὰ εἶνας ἀξιωματικὸς!... (ἀκούεται φωνὴ ἐκ τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ παρασκηπίου: «Μαριγώ! Μαριγώ!») Ποῖος μὲ φωνάζει; (παρατηρεῖ ἐκ τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ θύρας). Ἄ! ἡ Γιαννούλα εἶνε!... θὰ λείπουν φυσικὰ τ' ἀφεντικά της ἀπ' ἐπάνω, κ' ἔχει ὄρεξι διὰ κοιβέντα! (ἀπὸ τῆς θύρας). Δὲν ἔχω τώρα... ἔχω δουλειά. (ἀκούε-

ται ἐκ γένου ἢ φωνῆ : «Μαριγῶ !» — Τί νὰ μὲ θέλῃ ; Ἄς πάγω μιὰ στιγμή νὰ ἰδῶ !... (ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Γ'

Συμεῶν (γέρων πενιχρὰν ἐνδυμασίαν καὶ σάλι διάτρητον.)

(Κρούει ἔξωθεν τὴν εἰς τὸ βάθος θύραν ἐπαρειαυμένως). Ἐπιτρέπεται ; (ἀνοίγει τὴν θύραν σιγὰ σιγὰ καὶ προβάλλει τὴν κεφαλὴν). Μὲ τὴν ἄδειαν ; (εἰσέρχεται καὶ περιεργάζεται μετὰ θάμβους τὸ δωμάτιον). Μωρ' αὐτὸ εἶνε παλάτι !... Κἄτι τρανὸς βέβαια θὰ κἀθετα ἐδῶ μέσα. Μὰ ἐδῶ εἶνε ἄρα γε ὁποῦ ζητοῦν ὑπρέτην ; μήπως ἔκαμα λάθος ; (ἐξάγει σημειῶσαι ἐκ τοῦ θηλακίου του καὶ παρατηρεῖ). Ἐδῶ εἶνε, ἀδελφέ !... αὐτὴ εἶνε ἡ διεύθυνσις ὁποῦ μοῦ ἔδωσαν εἰς τὴν ἐφημερίδα, ὁδὸς Ὁμήρου, ἀριθμὸς 126. (παρατηρεῖ ἐκ γένου τὸ δωμάτιον). Ἀρχοντόσπιτο, μὰ τὴν ἀλήθεια !... Εὐτυχησμένοι ἄνθρωποι !... Μὰ μήπως δὲν ἤμουν κ' ἐγὼ εὐτυχησμένος ; μήπως δὲν ἔκαλοπερνοῦσα ἐκεῖ κάτω στὸ Ἄλουποχώρι ; Καὶ μὲ τί ὑπόληψιν ! δάσκαλος, σοῦ λέγει ὁ ἄλλος. Ἄχ ! ἐκεῖνος, ἐκεῖνος ὁ καταραμένος ὁ δήμαρχος μ' ἔκατάστρεψε. Καὶ διατί ;... διὰ μιαν ἀνορθογραφίαν, ὁποῦ εὔρηκα εἰς τὸ πιστοποιητικόν, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε δι' ἓνα δημότην του !... Τί μοῦ ἤλθε κ' ἐμὲ νὰ τὸ κάμω ζήτημα !... Μὰ στὸ Θεό σου πάλιν, ἐπήγαινε νὰ λέγῃ τὸ πιστοποιητικόν, ὅτι ὁ δημότης Μῆτρος Κόλιας διατελεῖ ἐν χοιρείᾳ, τὸ γοι μὲ ἄμικρον ἰδῶτα ; Ἄκουε ἐκεῖ, ἐπειδὴ τοῦ ἔκαμα τὴν παρατήρησιν, νὰ τὸ βάλῃ πικὰ ὁ ἀθεόφοβος, πῶς τάχα τὴν ἔκατηγόρησα ὡς ἀγράμματον, καὶ νὰ ἐνεργήσῃ μὲ τοὺς βουλευτὰς νὰ μὲ παύσῃ !... Καὶ νὰ ἔλθω εἰς τὰς Ἀθήνας, νὰ χαλάσω τὰ μαλλοκέφαλά μου... νὰ μὲ ἐμπαιζοῦν ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸν μὲ τὸ σήμερα καὶ μὲ τὸ αὔριον, ὅτι θὰ μὲ διορίσουν καὶ εἰς τὸ ἕστερον νὰ μὲ ἀφήσουν εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ χωρὶς πεντάρα !... Καὶ νὰ καταντήσω ἐγὼ ὁ δάσκαλος νὰ κοιμοῦμαι μανδρωμένος ἐκεῖ κάτω σ' ἓνα χάνι σιμὰ εἰς τὸ Μοναστηράκι, μαζὶ μὲ ἀγωγιάταις, μὲ ἀραμπατζήδες, μὲ φυγοδίκους... ξεύρω κ' ἐγὼ τί κόσμος ἦταν ἐκεῖνος ; — Νὰ εὐρίσκωμαι μέσα εἰς συζητήσεις, εἰς φιλονεικίας, εἰς μαχαιρώματα, εἰς πολέμους... γιατί αὐτὸ τὸ χάνι ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην εἶνε χειρότερον καὶ ἀπὸ τὸ χάνι τῆς Γραβιάς !... Καὶ τί ἔπνος, Παναγία μου !... νὰ σὲ τρώνε ὅλη νύκτα κουνούπια, σκνίπια, σαρανταποδαροῦσαις !... Ἄμ' τὸ φαγί ; ἐκεῖνα τὰ σηκοτάκια κάθε ἡμέρα ἀπὸ τὰ μαγέρικα ποῦ εἶνε κοντὰ στὸ Τζαμί !... Μοῦ φαίνεται πῶς ὅλο τὸ κουφάρι μου ἀπ' ἐδῶ (δεικνύει τὸν τράχηλον) ἕως ἐδῶ (δεικνύει τὸ ὑπογάστριον) εἶνε ὅλο σηκότια !... Ἄχ ! ἐγὼ κ' ἐκεῖνος ὁ κακόμοιρος ὁ γυψ ποῦ ἔτρωγε κάθε ἡμέρα τὰ σηκότια τοῦ Προμηθεῶς ξεύρωμε τί θὰ εἰπῆ αὐτὴ ἡ καθημερινὴ δίαιτα ! Στὸ ἕστερο μ' ἐπέταξαν καὶ ἀπὸ τὸ χάνι, ἐπειδὴ δὲν εἶχα νὰ

πληρώνω, μ' ἐπερίορισε ἡ πείνα τόσο, ποῦ ἐπήρα τῶν ὀμματιῶν μου καὶ ἀπεφάσισα, σὰν εἶδα τὴν ἀγγελία πῶς ζητοῦν ὑπρέτην σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, νὰ ἔλθω νὰ μὲ πάρουν ἔστω καὶ διὰ ἓνα κομμάτι ψωμί, τοῦλάχιστον νὰ μὴν ἀποθάνω τῆς πείνας, ἕως νὰ εὔρω τὸν ναυλὸν μου νὰ ἐπιστρέψω στὸ χωριό μου. Ἐτσι τὸ ἤθελεν ἡ Μοῖρά μου, βλέπεις, καὶ μαζὶ μὲ τὴ Μοῖρά μου, ἔτσι τὸ ἤθελε καὶ ὁ δήμαρχος Παρακαμπυλιῶν, ποῦ νὰ τὸν ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ μαυρίσῃ τὸ μάτι του ἀπὸ τὴν πείνα καὶ ἡ κάλπη του ἀπὸ τὰ μαῦρα !... (περιστρέφει πάλιν τὸ βλέμμα κύκλῳ). Ἐδῶ μέσα, εἶνε, μωρὲ μάτια μου, βασιλόσπιτο !... καὶ μυρίζει καλοπέρασιν (ὀσφραίνεται) ὄχι !... ἀκριβῶς εἰπεῖν μυρίζουν κεφτέδες. Μὰ θὰ μὲ θέλουν ἄρα γε ; Αἶ, θὰ τοὺς εἰπῶ τὰ βάσανά μου καὶ ποῖος εἰξεύρει ;... ἡμπορεῖ νὰ μὲ κρατήσουν... Ἴσως ἔχουν καὶ τίποτε παιδιὰ νὰ τοὺς παραδίδω !... Ὅσον ποῦ νὰ ἔλθῃ κανεὶς, ἄς μελετήσω ἄλλην μίαν φορὰν τὴν προσφώνησιν, ὅπου ἔγραψα διὰ νὰ τὴν ἀπαγγείλω ἐκ στήθους, ἔτσι μὲ στόμφο, διὰ νὰ τοὺς συγκινήσω : (ἐξάγει ἐκ τοῦ κόλπου του χαρτίον καὶ ἀρχίζει ν' ἀναγινώσκῃ μὲ στομφώδη ἀπαγγελίαν). «Πολλῶν δεινῶν ἀφορήτων » καὶ ἀπροσδοκῆτων περιστάσεων ἐξαναγκασσῶν » με πρὸς ἐπιδίωξιν βιοποριστικοῦ ἐπαγγέλματος » ἀλλοτριῶν τῶν τέως καθηκόντων μου, προσέρχομαι ἐκλιπαρῶν τὴν ὑμετέραν καλοκαγαθίαν, » ὅπως με προσλάβητε εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ οἴκου ὑμῶν καὶ ὁ Πανάγαθος Σωτὴρ ἀνταμειψάτω ὑμᾶς ἑκατονταπλασίως. » (Ἐξακολουθεῖ προσέχων εἰς τὸ χαρτίον καὶ ψιθυρίζων ὡσεὶ ἀποστηθίζων τὴν προσφώνησιν).

ΣΚΗΝΗ Δ'

Μαριγῶ καὶ ὁ ὄνηθεις.

ΜΑΡΙΓΩ (εἰσερχομένη μετὰ σπουδῆς καὶ μὴ βλέπουσα κατ' ἀρχὰς τὸν Συμεῶν.)

Μωρ' τί εἶν' αὐτὴ ἡ Γιαννούλα !... Παναγία μου !... Αὐτὴ δὲν εἶνε γλωσσο, εἶνε μηχανὴ τοῦ ραψίματος. Μ' ἔκαμε νὰ χάσω τόσην ὥραν κακοχρονιάχη !... καὶ ἄφησα τὸ σπίτι ἀνοιχτό ! (στρεφόμενη καὶ βλέπουσα τὸν Συμεῶν.) Μπά ! ποῖος εἶνε αὐτός ; (πρὸς τὸν Συμεῶν.) Τί ἀγαπάτε, κύριε :

ΣΥΜΕΩΝ (στρεφόμενος).

ὦ ! ἡ οἰκοδέσποινα θὰ εἶνε ! (κρέπτει ἐν τάχει τὸ χαρτίον εἰς τὸν κόλπον του, προχωρεῖ εὐσεβῶς, βήχει καὶ ἀρχίζει μὲ τόνον ἀπαγγελίας).

Πολλῶν δεινῶν ἀφορήτων καὶ ἀπροσδοκῆτων περιστάσεων ἐξαναγκασσῶν με... Πολλῶν ἀφορήτων περιστάσεων... (λησμονῶν καὶ ἐν ἀμηχανίᾳ) ἐκλιπαρῶ τὴν ἐπιδίωξιν τοῦ οἴκου σας... (βήχει) διὰ τὴν βιοποριστικὴν θεραπείαν τῆς καλοκαγαθίας σας... (καθ' ἑαυτὸν) Οὐφ !... τὰ σάστισα !...

ΜΑΡΙΓΩ

Καλέ τί λέγεις;.. Τί ἀλαμπουρνέζικα εἶν' αὐτά !... Τί ζητεῖς, Χριστιανέ μου ;

ΣΥΜΕΩΝ (τεταραγμένως)

Ἐπειδή, βλέπετε, ὁ δῆμαρχος ... ἐξ αἰτίας τῆς ἀνορθογραφίας τοῦ πιστοποιητικοῦ ... ὅταν εἶδα τὴν ἀγγελίαν σας εἰς τὴν ἐφημερίδα ...

ΜΑΡΙΓΩ

Ἄ ! ἐκατάλαθα !... ἡ ἀγγελία ὅπου ζητοῦμεν ὑπηρετὴν !... (γε.λωσα) Χά !.. Χά !.. Χά !.. Ὡστε θέλεις νὰ ἐμβῆς ὑπηρετῆς ;

ΣΥΜΕΩΝ (γε.λωρ μετὰ ταπεινότητος).

Αἶ, αἶ !... μάλιστα.

ΜΑΡΙΓΩ

Μὰ ξεύρεις... πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃς τὸ ἀπόγευμα... ἢ ἂν θέλῃς νὰ περιμένῃς, διότι ἡ κυρία εἶνε ἐξω.

ΣΥΜΕΩΝ

Ἡ κυρία ;... μὰ τότε λοιπόν, τότε τοῦ λόγου σου εἶσαι...

ΜΑΡΙΓΩ

Ἐγὼ εἶμαι ἡ ὑπηρετριά.

ΣΥΜΕΩΝ (ἀνακτῶν τὴν ἀξιοπρέπειάν του).

Ἄ ! ἡ ὑπηρετρία !... Χαίρῳ πολὺ !... (Προχωρεῖ μετ' οἰκειότητος καὶ τείνει αὐτῇ τὴν χεῖρα). Μὰ δὲν μοῦ τὸ ἔλεγες, ἀδελφοῦλα μου, προτῆτερα κ' ἐπῆγες νὰ μοῦ ἔλθῃ ἑπτὰ λογίων ταμπλάς !...

ΜΑΡΙΓΩ (γε.λωσα).

Χά !.. χά !... Τί παράξενος ἄνθρωπος εἶν' αὐτός ; Καὶ δὲν μοῦ λέγεις, πῶς ζητεῖς νὰ γείνης ὑπηρετῆς ; γνωρίζεις ἀπὸ ὑπηρεσίαν ;

ΣΥΜΕΩΝ (μετὰ σοβαρότητος).

Ἀπὸ ὑπηρεσίαν ; Ἐγὼ δεκατεσσάρων ἐτῶν, ἐννέα μηνῶν καὶ εἰκοσιτριῶν ἡμερῶν ὑπηρεσίαν.

ΜΑΡΙΓΩ

Μὰ τώρα τελευταία ἤσουν σὲ κανένα σπίτι ;

ΣΥΜΕΩΝ

Ἄχι, ἤμουν σ' ἓνα χάνι.

ΜΑΡΙΓΩ

Σὲ χάνι ; Ἐλα Χριστὲ καὶ Παναγιά !... μὰ δὲν μοῦ λέγεις, στὸ Θεὸ σου, τί δουλειὰ κάμνεις ;

ΣΥΜΕΩΝ

Τώρα δὲν κάμνω κμμμία δουλειά. Προτῆτερα, ὅπου εἶχα δουλειά, ἤμουν δημοδιδάσκαλος.

ΜΑΡΙΓΩ

Δάσκαλος !... εἰς τὸ χάνι ;

ΣΥΜΕΩΝ

Ἄχι, χριστιανή μου, εἰς τὸ Ἄλουποχόρι, τοῦ δήμου Παρακκμπυλιῶν... Εἰς τὸ χάνι μ' ἐρριψαν αἱ ἀμαρτίαι μου... καὶ αἱ ἀνορθογραφίαι τοῦ δημάρχου.

ΜΑΡΙΓΩ

Ἄ, δάσκαλος εἶσαι τὸ λοιπόν !... Ἄμ' ἔπρεπε νὰ τὸ καττάλῃς ἀπὸ τὰς κουταμάραις ὅπου ἔλεγες. Καὶ πῶς ὀνομάζεσαι ;

ΣΥΜΕΩΝ

Συμεὼν Κουρούνης.

ΜΑΡΙΓΩ

Κουρούνης ; Χά ! χά ! (γε.λω) βρε τὸν Κουρούνη !

ΣΥΜΕΩΝ (Γελῶν ἐπίσης προσπεποιημένως).

Χά ! χά !.. (κατ' ἰδίαν). Μωρὲ πολὺ ἀλλέγρο εἶνε αὐτὸ τὸ κορίτσι ! (Πρὸς τὴν Μαριγώ) Καὶ τοῦ λόγου σου πῶς ὀνομάζεσαι ;

ΜΑΡΙΓΩ

Μαριγώ.

ΣΥΜΕΩΝ

Νὰ ζήσης, κορίτσι μου. Ἐτσι ποῦ ὀρίζεις, τὸ νοιώθω κ' ἐγὼ πῶς δὲν ἤμουν διὰ ὑπηρετῆς, ἀλλὰ αἱ περιστάσεις καὶ τὰ βάσανα μ' ἔφεραν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Μ' ἔπαυσαν, βλέπεις, ἀπὸ τὴν θέσιν μου, δὲν ἔχω νὰ συντηρηθῶ, ξένοσ ἄνθρωπος εἶμαι . . .

ΜΑΡΙΓΩ

Καὶ πρέπει νὰ ὑποφέρῃς πολὺ, αἶ; (κατ' ἰδίαν) τὸν φουκαρᾶ, τὸν λυποῦμαι !

ΣΥΜΕΩΝ

Μὴν τὰ ρωτᾶς τί ἔχω ὑποφέρει ! Μὰ δὲν μοῦ λέγεις κ' ἐσύ, κυρά Μαριγώ, ἔτσι νὰ ἰδῆς καλὴ μοῖρα, τίνας εἶνε αὐτὸ τὸ σπίτι ; ποῖα εἶνε τ' ἀφεντικά ;

ΜΑΡΙΓΩ

Ἄφεντικά πολλὰ δὲν ἔχει· ἐδῶ κάθεται μόνη μία κυρία χήρα, ἡ κυρία Γλυκάδη.

ΣΥΜΕΩΝ

Ἡ κυρία Γλυκάδη . . . τί ὄνομα γλυκόξυνο ! Καὶ εἶνε χήρα εἶπες ; ἐντελῶς χήρα ;

ΜΑΡΙΓΩ

Τί λόγος εἶν αὐτός ; μήπως νομίζεις ὅτι ἡ κυρία μου εἶνε ἀπὸ ἐκεῖναις 'ποῦ ξεύρεις ;

ΣΥΜΕΩΝ

Ἄχι, ἀδελφοῦλα μου, δὲν τὸ εἶπα διὰ κακόν. Ἄλλὰ κμμμὶν φορὰν οἱ ἄνδρες τῶν χηράδων βουκολακιάζουν. . . Ἐπειτα ἐνδιαφέρομαι διὰ τὰς χήρας, διότι μία χηρεία μ' ἔφαγε καὶ ἐμένα, ἡ χηρεία τοῦ Μῆτρου Κόλια εἰς τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ δημάρχου.

ΜΑΡΙΓΩ

Ἡ κυρία μου εἶνε καθὼς πρέπει. Ἐχῆρευσε ἐξ μῆνας ὕστερα ἀπὸ τὸν γάμον της, εἶνε πλουσία καὶ ζῆ μετὰ τὰ εἰσοδήματά της.

ΣΥΜΕΩΝ

Μπά ! . . καὶ εἶνε νέα ;

ΜΑΡΙΓΩ

Πολὺ νέα καὶ πολὺ ὠραία.

ΣΥΜΕΩΝ

Καὶ δὲν μοῦ λέγεις, ἔχει πολλὰ παιδιὰ ;

ΜΑΡΙΓΩ

Μά. . . ἀφοῦ σοῦ εἶπα ὅτι ἐχῆρευσε ἐξ μῆνας ὕστερα ἀπὸ τὸν γάμον της, πόσα παιδιὰ ἤθελες νὰ ἔχῃ ; Εὐτυχῶς δὲν ἔχει κανένα.

ΣΥΜΕΩΝ

Κρίμα νὰ μὴν ἔχῃ τίποτε μικρὰ νὰ τοὺς παρὰδίδω Γραμματικὴν, Κατῆχθσιν. . . Καὶ εἶνε

πολὺ πλουσία, εἶπες; Εἶνε καὶ ἄλλοι ὑπηρεταὶ ἐδῶ μέσα;

ΜΑΡΙΓΩ

Ἔχομεν καὶ ἀμαξάν καὶ μάγειρον, εἶχαμεν καὶ καμαριέρην, ἀλλὰ μᾶς ἔφυγε. Ἐνα τέτοιον ἠθέλαμεν καὶ ἔχομεν ἀνάγκην, ἐπειδὴ, κατὰ τὰ λόγια τῆς κυρίας, ἴσως κάμωμεν καὶ κανένα ταξιδάκι εἰς τὴν Εὐρώπην. Γνωρίζεις τίποτε ξέναις γλώσσαις τοῦ λόγου σου;

ΣΥΜΕΩΝ

Μά... ὀλίγα λατινικά...

ΜΑΡΙΓΩ

Τί γλώσσα εἶνε αὐτή;... ποῶτη φορά ὅπου τὴν ἀκούω.

ΣΥΜΕΩΝ

᾽Ω, εἶνε λαμποὰ γλώσσα... Lingua latina est antiqua...

ΜΑΡΙΓΩ

Τί θὰ εἰπῇ αὐτό;

ΣΥΜΕΩΝ

Θὰ 'πῇ... θὰ 'πῇ πῶς εἶσαι ἓνα πολὺ καλὸ κορίτσι... ᾽Ωστε λοιπὸν τὴν καλοπερνατε ἐδῶ μέσα, αἱ; Ἀφοῦ ἔχετε καὶ μάγειρον... Φαντάζομαι τί φαγητὰ θὰ σὰς φτιάνει!... ἀτζεμ πιλάφι!... ἰμάμ-μπακλντί!... μπακαλιάρο γιαχνί!... παντζάρια σκορδαλιά!...

ΜΑΡΙΓΩ (γελάσας)

Αἱ, κἄτι καλλίτερα ἀπ' αὐτὰ!... Καὶ τοῦ λόγου σου πῶς τὴν ἐπερονοῦσες αὐταῖς ταῖς ἡμέραις ὅπου δὲν εἶχες δουλειά;

ΣΥΜΕΩΝ

Αἱ, ὄλο κούα φαγητὰ... κουλούραις, τουλουμοτύρι καὶ τὰ τοιαῦτα... (κατ' ἰδίαν). Καὶ νὰ τ᾽ἔχαμε καὶ αὐτὰ! (ἀσφραγίζεται).

ΜΑΡΙΓΩ

Τὸν καυμένο τὸν δάσκαλον!... (κατ' ἰδίαν). Τὸν βλέπω καὶ μυρίζεται κατὰ τὴν κουζίνα σὺν τῷ ἄλογῳ τῷ ἀχοῦρι μεγάλη πεινὰ θὰ τὸν κόβῃ τὸν δυστυχημένον! (πρὸς τὸν Συμεῶν). Δὲν μοῦ λέγεις, ἐκολάτισσες;

ΣΥΜΕΩΝ

Αἱ, δηλαδή... ἐπῆρα κἄτι τι... (κατ' ἰδίαν). Καὶ ποῦ νὰ εἴξενε πῶς τώρα τρεῖς ἡμέρας ἡ κοιλιὰ μου παίξει Καραϊσκάκη!

ΜΑΡΙΓΩ

Δὲν ἔρχεσαι μέσα εἰς τὴν κουζίνα νὰ σοῦ δώσω

ἓνα μεζέ, νὰ πιῆς καὶ μιὰ στάλα, ὅσο ποῦ νὰ ἔλθῃ ἡ κυρά; Ἐμπορεῖ καὶ ν' ἀργήσῃ.

ΣΥΜΕΩΝ

Μετὰ χαρᾶς, κόρη μου. (κατ' ἰδίαν) Ἀπὸ τὸν οὐρανὸν μοῦ πέφτει αὐτὸ τὸ μάννα!... (πρὸς τὴν Μαριγώ) Ἐσὺ ἔχεις καλὴ καρδιά καὶ θὰ περάσωμεν καλὰ μαζί, ἂν θελήσῃ ἡ τύχη μου καὶ μὲ κρατήσῃ ἡ κυρία σου καὶ γείνω τοιουτοτρόπως συνάδελφος τῆς ἀγαθῆς κυρᾶς Μαριγῶς.

ΜΑΡΙΓΩ

Δὲν μὲ λένε Μαριγῶ, Μαριγῶ μὲ λένε.

ΣΥΜΕΩΝ

Ναί, ἀλλὰ βλέπεις κλίνεσαι...

ΜΑΡΙΓΩ

Κλείνομαι;... Ποιὸς σοῦ εἶπε πῶς κλείνομαι; μήπως εἶμαι καμμία σχημομούρα νὰ κλείνομαι;

ΣΥΜΕΩΝ

Καλὸ ὄχι!... Εἶπα πῶς κλίνεσαι κατὰ τὴν Γραμματικὴν· εἶσαι τῆς τρίτης κλίσεως, ἡ Μαριγῶ, γενικὴ τῆς Μαριγῶς.

ΜΑΡΙΓΩ

Βρὲ αἶε νὰ χαθῆς μὲ τὴν Γραμματικὴν σου!.. (κατ' ἰδίαν) Τί παλαθὸς ἄνθρωπος! Μὰ τὸν λυποῦμαι τὸν κακόμοιρον! (πρὸς τὸν Συμεῶν) Ἐλα, παμε εἰς τὴν κουζίναν!... (ἐξέρχονται ἐκ τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ θύρας.)

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Ἄνδρᾶς, (τριακοντοῦτης περίπου, κομφῶς ἐνδεδυμένος, εἰσερχόμενος βιαστικὸς καὶ τεταραγμένος διὰ τῆς εἰς τὸ βῆθος θύρας.)

Μέσα νὰ εἶνε ἄρᾶ γε ἡ κυρία;... Ἦλθα νὰ τῆς τὰ ψάλω διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ νὰ μὴ ξαναπατήσω πλέον τὸ πόδι μου... Πά, πά, πά!.. μιὰ φιλάρεσκη ποῦ σοῦ εἶνε!.. καὶ τί ἦταν ἐκεῖνα ποῦκαμε χθὲς μὲ αὐτὸν τὸν ὠμορφονεῖο τὸν Περικλῆ τῆς!.. Μὰ δὲν ἐντράπηκε κηόλα ἡ θεότρελλη!... Ὅριστε τί σοῦ εἶνε ἡ γυναῖκες!... Ταῖς ἀγκυρᾶς... λαχταρᾶς... θυσιάζεις γι' αὐταῖς... κ' ἐκείναις ἔμα ἰδοῦν λίγα γαλόνια στρατιωτικῆς στολῆς, θαμπώνονται σὺν ταῖς σιταρήθραις καὶ πέφτουν ἐπάνω τους... καὶ σὺ μὲ ὄλαις σου ταῖς θυσίαις τὰ βροῖσκεις μπᾶς τούνια... δηλαδή σπαθιά! Αἱ, ὄχι!... παίγιον δὲν γίνονται ἐγὼ! (χροῖει τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης κωδωνίσκον) Μαριγῶ!... Αὐτὴν τὴν φορὰν τὰ πράγματα εἶνε τελειωτικά!... (χροῖει ἐκ νέου τὸν κωδωνίσκον.) Μαριγῶ!

(Ἐπείτα τὸ τέλος)

